

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO

LETO XVIII.

SUŠEC 1917.

ŠT. 3.

Vsebina.

1. <i>Jos Vandot: Bojanček in sreča.</i> (Pesem.)	49
2. <i>Cene: Ivček — priliznjenček.</i> (Pesem.)	50
3. <i>Jan Reginov: Legenda o morju.</i> (S sliko.)	51
4. <i>Fran Žgur: Kos svat. — Ciganska.</i> (Pesmi.)	56
5. <i>Dr Ivo Šorli: Bob in Tedi, dva neugnanca.</i> (Konec.)	57
6. <i>Fr. Rojec: Na razpotju.</i> Enodejanka s petjem. (Dalje.)	64
7. <i>Pouk in zabava</i>	70
8. <i>Kotiček gospoda Doropoljskega</i>	71

Listnica. Gosp. *Fr. Kr. v Celju:* Sedaj ni bišo mogoče. Zavod za klišeje dela počasi Prihodnjíč! — *J. L. v B.:* Počakaj! Sedaj je vojska. Pride vse. Hvala za poslano. Gosp. *D. H. v K.:* Za to številko prepozno. Slike vrnem. Vaš spis je nekaj posebnega. Hvala! — *Na več strani:* Listu je odmerjen tako tesen obseg, da sedaj ne moremo vsem ustreči. Pride pa na vrsto vse. Ko bi bila poedina številka tako obsežna kot 1. in 2. skupaj!

Kotičkarjem: Gosp. Doropoljski odgovori polagoma vsem mladim znancem in znankam. Škoda, da je v listu zadnji; zato mora pobirati ostalo tvarino za list vedno za prih. številko, kjer ga prostor vnovič ne pusti do sape.

 Priporočajte in širite naš list!
Pridobivajte „Z V O N Č K U“ novih naročnikov!

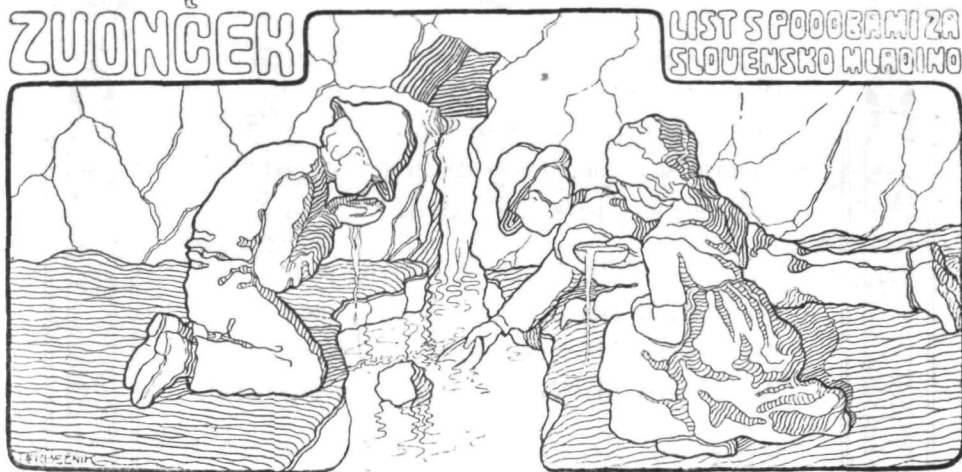
 Slovensko Abecedo
 za ženska ročna dela
 priporoča **Milena Kiferle**, učiteljica ženskih ročnih del
v Ljubljani, Krojaška ulica 8/II.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stane vse leto 6 K, pol leta K 3 četrt leta 1 K 50 h.

Izdajatelj, upravnik in odgovoren urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Frančiškanska ulica št. 6.

Rokopise je pošiljati na naslov: **Ivo Trošt**, nadučitelj v Tomišlju, p. Studenec-Ig.

Last in založba „Zaveze avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva“.
Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. suša 1917.

Leto XVIII.

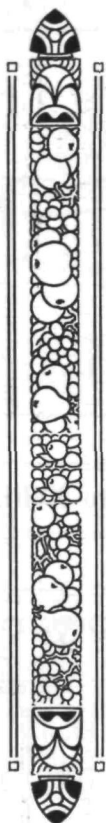
Bojanček in sreča.

Že lastovka davi pripela
pod streho je gnezdo mehko —
Bojančku se smejejo lica,
Bojančku se smeje oko.

Kaj bi ne smejal se Bojanček?
saj srce predobro mu zna:
Glej, v gnezdecu gorkem pod streho
bo lastovka zdaj mu doma.

Prepevala bo mu, cvrčala
in kličala zlato pomlad;
lovila bo srečo poredno
med žarki, sred glasnih livad.

Vlovila bo srečo brezskrbno
in v gnezdo zaprla jo tam —
aj, lepo bo kukala sreča
iz gnezda, smejala se nam!

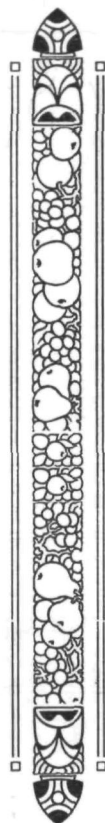
Nje lica kot mak so in snežec,
kot zvezdice njene oči,
in usteca se ji smehljajo
in pojejo zlate vse dni.

To gledal jo bode Bojanček!
Prepeval bo z njo, se smejal;
še v sanjah bo klical jo glasno,
še v sanjah pod gnezdnom bo stal.

Ko pride po lastovko jêsen,
ne pojde pač srečica z njo,
ej, v srce se skrije Bojančku
in tamkaj ostane lepó.

In zimico vso bo prepeval
in vriskal Bojanček — juhaj!
Kdo ima pač srečico v srcu,
kot ima Bojanček jo zdaj?

Jos. Vandot.

Cene:

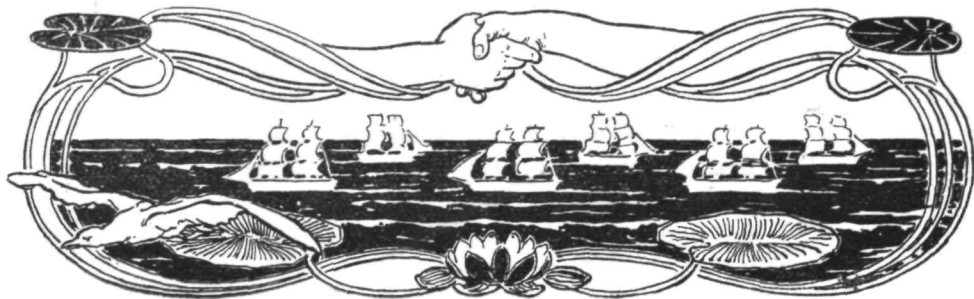
Ivček — priliznjenček.

„Mamica zlata!
Ali si moja?“
„„ Ivček moj dragi,
veš da sem tvoja.““

„Bom te ubogal!
To boš vesela.
Molil bom, da bi
dolgo živel.“

Mamica boža,
lice rdeče,
vroče poljublja
lice žareče.

JAN REGINOV:

Legenda o morju.

(Prizora.)

I.

Večer. Preprosta revna hišica. Za mizo sedi troje bratov in moli večerno molitev:

»daj nam danes naš vsakdarjji kruh —
in ne vpelji nas v skušnjava. Amen.«

Zunaj nekdo trka na vrata. Brat, ki je molil naprej, se oglasi:

Noter vstopi, ki na vrata trkaš,
z blagoslovom stopi v našo hišo!

Kristus (v podobi berača):

Hvaljen Bog in božji mir med vami.

Ne jezite se, če vas kaj motim.
Usmilite se ubogega berača.

Strehe sem iskal po celi vasi,
hodil sem od praga pa do praga
trkal sem na okna in na duri —
a prijazne strehe nisem našel,
trkal sem na srca okamnela,
pa se niso usmiljenju odprla.

Stopil sem na sredo vaške ceste
in naprej se in nazaj oziral,
videl sem, kako je mrak prihajal,
jaz sem pa osamljen stal na cesti —
kmalu bridko bi na glas zaplakal.

Pa sem romal dalje skoz do konca
in potrkal še na zadnja vrata —

Prosim Vas ljudje, pri živem Bogu,
ne podite potnika od hiše!

Prvi brat:

O nesrečni potnik ti brez doma,
brez prijateljev in brez ljubezni,
le pri nas lepo nocoj ostani,
daj počitka svojim trudnim udom,
da dobiš moči za daljna pota,
ki se v večnosti še le končajo.
Sedi k peči sem, da se ogreješ;
mi medtem pripravimo ti postelj.

Drugi brat:

Daj mu kruha!

Tretji brat:

Revež je lačen.

Kristus:

Bog naj milostno vam vse povrne!
Potniku ste dali prenočišča
in siroti lačni dali jesti,
žejnega ste tudi napojili.
Pomnite, dokler bo voda tekla,
dokler zemlja bo dajala kruha —
ne pozabi Bog vas — dobri bratje!

Prvi brat (zase):

»Vse, karkoli ste storili komu
izmed mojih — meni ste storili.«

Drugi brat (tretjemu):

Pojdiva, da vse pripraviva,
da se trudni potnik odpočije!

(Odideta.)

(Prvi da beraču skledo; berač je.)

II.

Jutro. Zunaj hiše. Hiša stoji pri cesti, skoro da ne sega cesta do praga. Berač, pripravljen za pot, stoji na pragu, zraven bratje: eden sloni na podbojih, drugi na hišni steni, tretji govori z beračem. Otroci (priteko po cesti):

Oj berač, berač, poglejte ga;
kam greš zdaj berač, mi gremo s tabo?
Ali nimaš muzike beraške,

da lepo pred nami bi zagodel,
kakor so navajeni berači?
Pojdi, pojdi se berača delat
in postavat vsem ljudem v nadlego.
Le prikaži se še kdaj!
Tecimo,
slepe miši bomo se igrali!

(Odlete natrato.)

Berač: (bolestno vzdihne, nato se spremeni v Kristusa. Bratje se zdrznejo).

Glejte, tudi ti otroci mali
ne poznajo več usmiljenja.
Kdo mi je pohujšal mlada srca,
ki imajo delež svoj v nebesih?
O gorje, gorje, brezbožno ljudstvo,
nad vso vas zdaj pošljem grozno kazen;
preje pa usmiljenje poplačam.

(Se obrne k bratom; k prvemu.)

Zdaj vam bom usmiljenje povrnil,
bratje moji, nič se me ne bojte,
le odkrite meni svoje želje;
želje vaše, vem da so vse blage.
Le želite, bratje, in prosite,
vsako blago željo vam izpolnim,
ker dobroto vrača Bog z dobroto!
Rekel sem: nikdar vas ne pozabim.

Prvi:

O Gospod, ne morem govoriti,
jezik se mi trese v silnem strahu.

Gospod:

Le govori in povej odkrito.

Prvi (pogleda v sramu pred njegove noge):

O gospod, izpolni mi to željo:
Hiša naša je že ostarela,
zimski burja piha v špranje
in na strehi mah zeleni raste,
vsak čas pričakujem, da se zgrudi.
Daj Gospod, izpolni mojo željo:
Tri gradove bele mi podari!

Gospod:

Tvoja želja se je izpolnila:
pojdi in boš našel tri gradove —
podarim tri bele ti gradove.

(drugemu:)

Kaj pa ti, povej mi in ne boj se!
Kar želiš, vse lahko ti podarim.

Drugi:

O Gospod, srebra, zlata želim si.

Gospod:

Pojdi in boš našel zlato goro
tam se tvoja želja ti uresniči!

(tretjemu:)

Kakšno željo ti gojiš, najmlajši?
Le povej mi jo in razodeni,
da izpolnim ti najdražjo željo,
da z dobroto usmiljenje povrnem
in hudobno ljudstvo pokončam.

Tretji:

Kar sta moja brata te prosila,
tega jaz sramujem se prositi,
ker zlata si lahko sam naberem
z zlatom bele kupim si gradove,
ali svet mi žulje slabo plača.
Šel za srečo bi po daljnem svetu —
trda zemlja ta je pregorata,
gore preobrasle in prestrme
in steza in pot mi je neznana.
O Gospod izpolni mi to željo:
daj mi hiter voz in gladko cesto
za vse drugo bom že sam poskrbel.

Gospod:

Ko izpolnim vam poslednjo željo,
bom obenem kaznoval to ljudstvo.
To bo dar in tudi huda kazen,
tebi v srečo — ljudstvu pa v pogubo.

(Udari s palico ob skalo.)

Tu privrvi iz skale ven povodenj

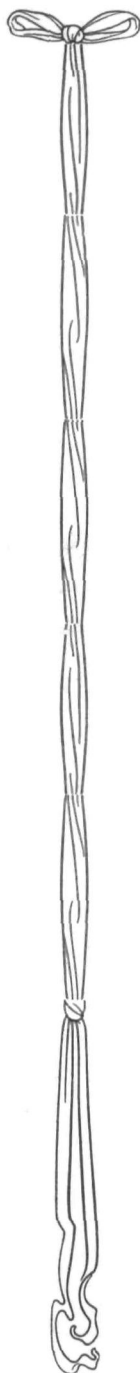
in zalije naj hudobno selo.
In neba oblaki hudourni,
razjezite svoje mračno čelo —
pljunite na to proketo zemljo!
To bo morje, to bo gladka cesta,
ki te bo vodila po vsem svetu
od kraljestev slavnih do kraljestev.
Biserov si boš nabral po svetu
in imel boš več zlata kot brata.

(Udari ob drevo.)

Iz tega drevesa bodi voz tvoj
sami vihar ti to drevo poseka,
sam vihar, kateri se že bliža,
val ga bo iztesal v lahko ladjo —
ki bo hiter voz na gladki cesti.
Pot ti bo kazalo hrepenenje.
Blagoslov in mir ostane z vami.

(Hipoma odhiti in odbeži. Obzorje se stemni, bratje se spogledajo
odlite za tujcem.)

Kos svat.

Vrba zlatolasica
bi mi drugovala?
Bi, a kje opravica?
Las še nisem počesala.

Hočeš hrast mi biti drug?
Bi, a vprašaj srečo:
Glej, ni v veje splezal jug
s krono še šumečo.

Zvonček bo mi drugoval,
spremljal jaglec svate,
sam zavriskam na piščal,
v kljun si pesmi zlate.

V zlato piščal, kljun je on
pesmice zasviral,
vse za radost, vse brez kron,
svatov ni izbiral...

Fran Žgur.

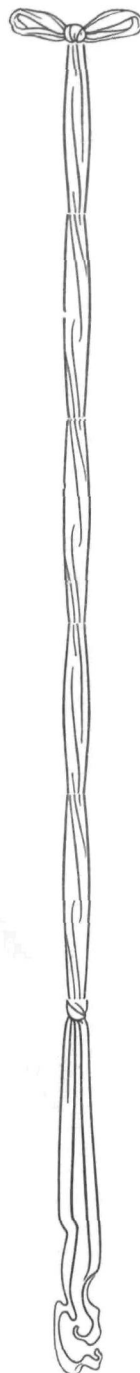
Ciganska.

Šator nad menoj razpet
sajast, ves od dima —
Zdravo pomlad, pisan svet!
Zdravo, bogme, zima!

Hiše, nepomičnice,
hajdite mi z bogom —
Pesmi, strune žičnice
nam pojo za logom...

Čez godalo švigaj lok,
pesem živa plani —
v goslih naših smeh in jok —
svirajmo cigani! —

Fran Žgur.

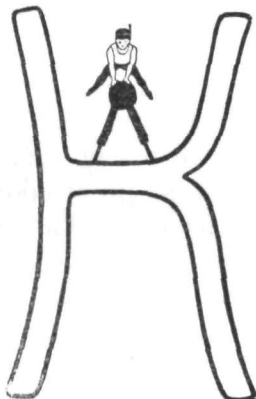

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje
dr. Ivo Šorli. (Konec.)

XVI. poglavje.

POVEST KONČA S PREPROSTO SLOVESNOSTJO.

o sta se mala dva vračala z ujemc proti domu, sta bila zelo pohlevna. Čutila sta pač, posebno Tedi, da sta zopet eno razdrla.

No, pa naj človek razume te velike ljudi: ujec Haro, ki ju je prej tako kregal in grdo gledal, je ž njima naenkrat tako sladak, kakor da sta mu dala Bog ve kaj! Da, celo ujška ju in jima zopet obečava bombonov in vsega mogočega!

Da, niti sedaj ni hud, ko mu Bob z velikim strahom pove, da torba, ki mu jo je bil danes kupil, ni več tako lepa.

»Pa zakaj ne, Bob?« vpraša ujec čez vse ljubeznivo. »Mogoče se ti pa le dozdeva tako? Kaj si napravil ž njo, da ni več tako lepa? Ali ti je padla v blato?

»Ostrigel sem jo...« meni Tedi zelo malodušno.

»Ostrigel?« se začudi ujec. »Pa zakaj?«

»Aha, mama je rekla, da me bo pustila popolnoma ostriči, ko pojdem v šolo... In tako sem mislil...«

»Aha, si mislil, da bi tudi torbo ostrigel!« se zasmije ujec. »Si že pravi, že. Ko pridemo domov, mi jo pokažeš, da vidimo, kaj si napravil.«

No, ko je je imel potem ujec v rokah, je moral priznati, da res ni bila več »tako lepa«. Celo grda je bila. Še dobro, da se je kožuhovina lahko popolnoma snela ž nje in da je bila potem še vedno vsaj za deževne dni.

No, ujec se tudi zdaj ni nič hudoval. Le pel je, poplesoval, se z nečakoma ruval in premetaval, in zelo pozno so nocoj šli spat.

Bob je zopet molil najprej za kozla, potem za mamó in papačka, za ujca, za Tedija in za ostriženo torbo.

Tedi pa je rekel:

»O, Bogec, imej jad Tedija šijomaka, in dično Šivijo in vse dične, ki še tako šmejale; pa šem jeku tišto še enkjat in še enkjat! Amen!«

Ujec Haro je dobro razumel, kaj misli Tedi z onim »tišto« in še v temi je čutil, kako je zardel...

Drugo jutro je prišlo pismo gospe Helene, da ne more več prestajati brez svojih angelčkov in da se pripeljejo že drevi domov.

Gospod Haro je skoro zavriskal. »O, ljuba sestra, ti ne moreš prestajati brez angelčkov, jaz pa ž njimi ne, — kako je torej prav, da te Bog že danes prinese nazaj!« je vzdihnil iz vsega srca.

Pri zajtrku mu je Bob pripovedoval, kako je bilo včeraj z materjo gospodične Silvije. On je hotel povedati samo, kako njegov ujec gospodično »spoštuje«, a gospa je želela vedeti vedno več in več.

»Pa je bila videti kaj huda?« je vprašal ujec, in glas mu je bil čudno hripav.

»Skraja da!« je potrdil Bob. »Rekla je, da naj te bo sram, ko sem ji povedal, kako ti gospodično srčkaš.«

»Kaj to si tudi rekel?« se je prestrašil ujec. »In niti res ni, ti lažnjivec ti!«

»Oha, ješ, ješ, ješ tudi videl!« se je zavzel za brata Tedi.

»No, pa veš, kaj sem jaz gospe rekel, ko je rekla, naj te bo sram?« je povzel Bob, kakor da se mu ne zdi vredno, pričkatí se o tem. »Rekel sem ji, da naj ti to sama ukaže; pa da te bo takoj sram, ko si tako dober, da vse storiš. Povedal sem ji, da storiš tudi nama vse, kar ti ukaževa.«

»Ukažeta? Ta je pa dobra! Daleč smo prišli!« je vzkliknil ujec.

»No, da, — kaj ne storiš vsega, kar ti rečeva?« je menil Bob. »Povedal sem ji tudi, da si nama kozla kupil tisti dan, ko sta si z gospodično ves čas roko dajala. In sem rekel, da naj le pride mojega kozla pogledat, če ne verjame. Pa je rekla, da že verjame. Sploh vse mi je verjela. Tudi — — —«

»Dovolj, dovolj, Bob!« ga je ustavil ujec. »Bolje je, da niti ne vem, kaj si vse načenčal. Bog ti plačaj, ljubo dete!«

»No, zdaj je pa zopet vse prav? Prej si bil pa hud?« se je čudil Bob.

»Da, zdaj je vse prav, ljubčka moja! In ko pojdeva z gospodično pred oltar, vama kupim toliko bombonov, da ne bosta vedela kam ž njimi!« je obečal ujec.

»Tic, tic, — cokoladno hiso nama kupi!« je prosil Tedi.

»Bog ve, če ne!« se je zasmeljal ujec. A potem je rekel: »Zdaj bo pa treba, da se kmalu začneta pripravljati na sprejem papačka in mamic. Rezika naj vama pripravi oblekce! Okoplje naj vaju, nohte poreže in sploh vse pripravi, da bosta podobna ljudem!«

»Ampak midva se popeljeva s kozlom!« je naznanil Bob.

»V božjem imenu! Samo ako bosta ves dan pridna in ne napravita nobene več!« je posvaril ujec.

Pa je res nista napravila. Ves dan je prešel še precej srečno. Sicer je pa ujec tudi ves čas pazil na nju, ko mu je bilo vseeno, ali danes čita ali ne, — jutri bo imel otroka itak z glave.

»Uboga sestra, ti pa zopet na glavi!« je sočutno vzdihnil. Če nikdar prej zdaj vem, kaj je — mati! Bog je bil z otročički več nego usmiljen, da jim ni dal samo angela varilha v nebesih, nego da je vcepil še to brezkončno ljubezen v materino srce, da more šibka ženska uro za uro, dan na dan, leto za letom prenašati, česar eden od nas, ki se imenujemo močni spol, niti teden dni ne vzdrži! O, matere, če bi otroci vedeli, koliko mučeništva pretrpite radi njih, še prah bi poljubljali, koder je stala in hodila sveta noga teh njih angelov varihov na zemlji!

Nikdar mu ni bilo tako hudo, da nima več matere. Zdelo se mu je, da bi se ji šel takoj zahvalit za vse težave ž njim in vso njeno brezkončno ljubezen; in jo še enkrat prosil odpuščanja, za vsako bridko uro, ki ji jo je napravil! ...

Proti večeru so se odpravili na kolodvor. Tomaž je poklical hlapca in ta je napregel konje in kozla.

Bob je skakal kakor — recimo mal kozliček. Zdaj šele je povedal ujcu, kolikokrat je, posebno zadnje dni, po noči na tihem jokal po papačku in po mamiči.

Oba sta bila zelo lepo napravljena. Samo to se je ujcu malo čudno zdelo, da ima Tedi tak širok rdeč trak okrog klobuka. Poklical je Reziko in ji je očital, da je otroka tako našemila.

»O, gospod!« je rekla. »To ni moja krivda. Ampak Tedi je strašno prevzetna žaba, in če ni ob slovesnih prilikah ves v trakih in pentljah, ni zadovoljen. Zdaj je že malo bolje; a ko je bil čisto majhen, je bil strašen.«

»O, gospod nečak, — od te strani te pa še nisem poznal!« se je zasmel ujec, ko ga je videl, kako hodi mali napuhnjenež okrog vozička. »Doslej sem te poznal celo samo za zelo umazanega in še najbolj razbojnikom podobnega nemarneža. No tudi nečimurnost, sicer ni lepa lastnost, a skoro vseeno še boljša nego nemarnost. In nazadnje gre za sprejem papačka in mamice, — ni čudno, da bi bil mali možek rad lep.«

»O, ješ nišem mažan. Ješ šem — nobel!« je zatrdil škrpetelj. In kakor da se je zdaj nečesa novega spomnil, je začel na ves glas klicati Reziko, ki je bila med tem odšla v hišo.

»Daj mi moje deče tenge in ta jep zuh!« je zahteval z odločnim glasom, ko se je prikazalo dekle na vratih.

»Kaj hoče?« je vprašal ujec.

»Svoje rdeče črevlje hoče, — ne vem, zakaj jim pravi tenge, — in svoj kožuh!« je povedala Rezika. »Toda veste gospod, da to ne gre; oni rdeči črevlji so mu bili že lani premajhni, — v kožuhu pa bi se zdaj v avgustu naravnost zadušil!«

Tudi gospod Haro je razumel, da to pravzaprav ne gre. Toda, da bi se zdaj spustil v borbo z možem, katerega železno vztrajnost je tako dobro poznal, da bi bil hotel izvati njegov grozni jok uprav zdaj, dobro uro predno se ga odkriža za vedno, to mu niti na um ni prišlo! Ukazal je torej Reziki, naj poišče in prinese takoj rdeče, zelene, modre, zlate in srebrne »tenge«, kakršne mali ničemurnež le zahteva; naj mu znese vse kožuhe, kar jih je pri hiši skupaj — le da ne bo prepira! In sam je potem pomagal, da sta ga z Reziko izpremenila v tako pisanega po-jacnja, kakoršen je le hotel biti.

»Žaj sem jep!« se je takorekoč samega sebe pozdravil Tedi, ko je bilo delo dokončano in je hodil kakor pav pod težo kožuha precej na-dušljivo sopihajoč pred hišo gor in dol.

Bil je že skrajni čas, da se odpeljejo na postajo, toliko časa so izgubili s Tedijevo ničemurnostjo. Ujec je sedel v voz, nečaka pa v svoj voziček.

Bob je bil skrtil pod deske tanko šibico, pač ker mu ujec ni pustil vzeti biča. Po sreči je ujec zapazil, ko jo je hotel zdaj previdno potegniti na dan. Moral je seveda zopet z voza in jo Bobu izpuliti.

»Še tega mi manjka, da vaju kozel v zadnjem hipu prevrne!« se je hudoval.

Potem so se odpeljali: konja naprej, kozel tik za njima.

»Ti, ujec Haro! Ujec Haro!« je kmalu začel klicati Bob.

»Kaj je?« je vprašal ujec zelo nevoljen, ker je moral voz ustaviti, da so se razumeli.

»Ti, ujec, zakaj nekateri možje v cerkvi nimajo nič las na glavi?« bi bil rad vedel Bob.

»To je bilo treba vprašati seveda uprav sedaj, ko se nam itak že mudi!« se je razjezil ujec. »Če bi imel le še teden dni posla z vama, bi izgubil tudi jaz zadnji las z glave. Zakaj, tisti možje so sami ubogi očetje, strici in ujci takih neugnancev, ki se je treba noč in dan jeziti z njimi. Da boš vedel! In zdaj naprej!«

»Ti ujec Haro! Veš, kako bom jaz napravil, ko bom stric ali papa?« je kričal Bob, da je moral ujec zopet pridržati konje.

»No?«

»Jezil se ne bom, pa bom imel lase!«

»O, tudi ješ imel jaše!« se je navdušil jek za ta najpreprostejši lek proti plešam.

Ujec je molče švrknil po konjih, in voz je zopet zadrdral. Še nekaj bi bil rad Bob tam zadaj poizvedel, a ujec ni poslušal več.

Na postajo so prišli ravno v zadnjem trenutku; ravno je prisopihal vlak. Gospod Haro je bil zelo nevoljen, ker je hotel, da bi bili lepo pričakovali na peronu. Potegnili je zato malo preveč močno za vajeti in — kmalu bi se bila zgodila nesreča. Zakaj kozel se je zadel z vso silo ob ujčev voz, da sta oba malčka zletela na cesto.

Prestrašen je skočil ujec na tla in je hitel k njima. No, hvala Bogu, vsaj zdrava in cela sta bila. Toda prašna in bela kakor mlinarja. In drla sta se zdaj enoglasno, zdaj dvoglasno tako, da ubogi ujec res ni več vedel, kje mu glava stoji. »Saj sem vedel, da bo vsa moja pažnja zaman in da se bo ravno takrat kaj zgodilo, ko prideta papa in mama!« je mrmral in je tolkel prah zdaj z enega, zdaj z drugega otroka, da bi ju starši vsaj spoznali.

V tem sta se pričakovanca prikazala na vratih postajnega poslopja. Bob je v hipu pozabil vse bolečine in se je zaganjal proti njima.

»Pápa, pápa, glej — kozla!« je kričal. In popolnoma pozablajoč, da bi se spodobilo starše najprej pozdraviti, objeti in poljubiti, je vlačil očeta za suknjo, mater za krilo k svojemu rogatemu prijatelju.

Tedi pa je ostal trdno pri svoji bolesi in se je vrgel mamici na prsi šele, ko je bila počenila že k njemu.

»Mamica, mamica, — žapoj: ‚Kaj joka Tedi?‘« je zastokal.

To je bil torej sprejem! Eden kaže kozla, drugi hoče, naj uboga mama, vsa izmučena od vožnje v vročih železniških vozovih, najprej prepeva!

Tu pa je stopil ujec naprej in je rekel:

»Tedi, dovoli vsaj, da zapojem jaz; saj vidiš, da uboga mamica komaj diha!«

»Da, žapoj ti, tic Hajo!« je milostno privolil usmiljeni sin.

»Kaj jo znaš?« se je začudil njegov papa in je pogledal svaka.

»Pa še kako! O, ti že še povem, kje sem jaz to pesem že odpel!« se je zasmeljal gospod Haro. »Toda zdaj na delo! Poj tudi ti Bob!«

Ujec je začel. Bob za njim. No, glej — tudi papa ni hotel zaostati. In da bo stvar še bolj slovesna, je gospod Haro snel tudi klobuk z glave. Papa je razumel in se je tudi odkril.

Otroka menda nista čutila, da se veliki norčujejo, in tudi onadva sta drug za drugim potegnila svoja pokrivala z glave.

In tako so stali tam, veličastno zravnani in so peli, s tako resnimi obrazi, kakor da je Tedijsva pesem najmanj — cesarska himna.

Samo gospa Helena se je le smejala — smejala, da je imela že vse solzne oči.)

Pesem je bila odpeta, Tedi ozdravljen.

»In zdaj bi jaz predlagal, da zapojemo še — Tedeum!« je rekel gospod Haro. »Zakaj, verjemita mi ljuba moja!« — se je obrnil k svaku in sestri — lepo je bilo; a če nista bila prišla, in če... če bi ne bilo gospodične Silvije tu, bi jo bil morda že na tihem pobrisal. Ta dva častita angela sta mi res preveč dobro kurila!«

Smeje so sedli na voz in se veseli peljali na lepi dom.

Daleč zadaj je kimal zraven Tomaža za hip pozabljeni kozel in najbrže premišljeval, kako nezanesljivo je človeško prijateljstvo.

IVO TROŠT:

Šilo za ognjilo.

Dogodba.

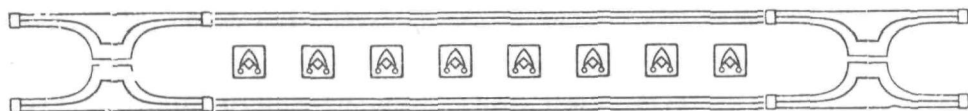
Melinovi so imeli rdeče in modro pisano papigo. Spakovala se je in drla ob lahki svetli verigi na drogu kot glumač na odru. Klicali in zmerjali so jo z nelepim nazivalom Starec, zakaj obregnila se je s hreščečim glasom ob vsakogar, kdor se je le prikazal v sobo. Zaradi tega sta bili nevoljni na Starca tudi mačici: gibka Mehkodlačka in urna Tihotačka. Starčev glas jima že od

nekdaj ni bil všeč, če je klical prav hišno gospodinjno Melinko. Če sta bili kje blizu, sta mijavkaje posnemali starca, dokler jih ni kdo zapodil na mišji lov. Nasprotstvo se pa s tem ni poglelo.

Neko popoldne se je papiga dolgočasila na drogu, govorila sama s seboj in sanjala o boljših časih pod južnim solncem. Nikdo je ni motil. Kar si oglasiti obe mačici dvoglasno zavijaje iz sosednje sobe in nadahtujeti neprijetno godbo naravnost k Starcu. Ta se je drl in jezil, kakor da škripljejo motorožna kolesa iz cele vasi navzdol po Turških klanecih v Hrušici. Mehkodlački in Tihotački je bila ta jeza najlepša zabava. Mislili sta si: Le se zapodi za nama, če moreš. Na koncu verige je tudi zate konec sveta, za naju se pa svet šele pričinja. — Delj časa se je Starec zaletaval za nasprotnicama, pa ni ujel nobene; samo veriga je rožljala za njim. Slednjič se umiri in obsedi na palici, kakor da premišlja minljivost vse posvetnosti, celo svojo neslavno smrt in današnji neenaki boj, ki ga je pripravil v nepozabno sramoto za tri rodove naprej in nazaj.

Nasprotnici sta silili vedno bližje. Mehkodlačka je s tačico prijela za verigo in jo pomajala, češ: Ali ne vidiš lastne zapreke, Starček? — Zraven je pa mijavkala prizirlivo in všečno dvigala migajoči rep. Starec je hkrati pozabil vse misli o minljivosti, o smrti in sramoti. Ne bodi len, se skloni in zagrabi s kljunom Mehkodlački rep, pa vleče in tišči z dolgo

pritajeno jezo. Mački napraviti vrišč, kakor da se jima godi največja krivica. Tihotačka je zbežala in bežeča tožila o sestrični nezgodi. Mehkodlačka bi rada zanjo, pa je z repom vlekla Starca do konca verige. Tukaj je pa sovražnik ni hotel izpustiti, dasi je bil vrišč vedno večji. Prihitela je hišina, zapodila Starca s palico, a mačko za mišimi. Bridko je tožila: »Bo-li, bo-li itd.!« Starec se je pa moško gugal na verigi in zatrjeval s hrečečim glasom v samo njemu docela umevnem jeziku: »Pa sem vendar zmagal jaz, v neenakem boju le jaz, jaz!«

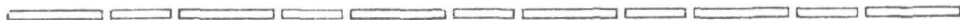

Cene :

V album.

Vesna je mimo šla
in je zapela:
„Spet se povrnem — vsa
mlada, vesela.“

Mladost je mimo šla
Slovo je vzela! . . .
Duša vsa žalostna
je zaihtela

FR. ROJEC:

Na razpotju.

Enodejanka s petjem. (Osebe deloma v simboliških podobah.)

Osebe: Janko. Njegov oči. Nadloga, Milosrčnost, Dobra misel, vile.
Romarica, kramarica, gospod, gospa.

(Dalje)

Tretji prizor.

Janko, pozneje romarica.

Janko (pobere culo in palico ter žalostno strmi pred se na cesto. Čez nekaj časa dvigne pogled proti nebu): Moj Bog, ali res že moram po svetu kakor nesrečni deseti brat? Kam, na katero stran naj krenem? Kdo mi pokaže pravo pot? (Omahne na bližnji kamen, cula in palica mu padeta iz rok, nasloni sig lavo na roke in kolena ter zopet glasno zaihti.)

Romarica (v starinski obleki; nabrano krilo z mnogimi gubami, kratka temna jopica z dvakrat nabranima rokavoma, na glavi velika volnena ruta z dolgimi resami. Pod pazduho ima velik rdeč dežnik, na roki slamnat cekar in okrog vratu velikanski molek s črnimi lesenimi jagodami, ki jih prebira s prsti obeh rok. Pride od leve spredaj in se ustavi pred Jankom): Zakaj se jokaš, fantek? Ali te je morda zadela velika nesreča?

Janko (preplašen dvigne glavo in začuden strmi v romarico): Kdo-ste, čudna žena, ki mi pridete naproti s takim vprašanjem v moji veliki žalosti? Ali mar niste pobožna romarica?

Romarica: Da, to sem. Zdaj o toplih poletnih dnevih hodim vedno okrog po božjih potih, molim zase in za druge, tolažim žalostne v nesreči, dvomljivim pa dajem dobre svete. Tako vsakemu pomagam po svojih močeh do manjše ali večje sreče.

Janko (vesel): Sam Bog mi je vas poslal v pomoč v tej britki uri. Glejte, pogнал me je očim od doma po svetu. Tu je razpotje, pa ne vem, ali bi se obrnil na desno ali na levo.

Romariča: O, na desno, na desno, ljubi moj fantek! Ta pot je prava zate. Po njej boš kmalu prišel v majhno podgorsko vas; tam boš takoj dobil službo in pozneje tudi svojo srečo za bodočnost.

Janko: Hvala lepa, dobra žena! Ubogal vas bom in šel po poti ali cesti na desno. Uverjen sem, da govori iz vas božji glas in da mi vsled tega ne morete svetovati kaj slabega.

Romariča: O, seveda ne, seveda ne.

Janko: Potolažen se napotim zdaj v svet in vem, da bom kdaj srečen.

Romariča: O, srečen, srečen, pa še kako srečen! Poslušaj in zapomni si zdaj pa še to-le: Na tvoji poti te bo morda srečal kak neveden ali zloben človek, ki bo poizkušal, da bi te pregovoril in zavrnil na pot na levo, na pot k nesreči. Rečem ti s svarečim glasom: Pojdi dalje, ne poslušaj ga!

Janko: Brez skrbi bodite, dobra, pobožna žena! Nihče me več ne zavrne s poti, ki ste mi jo Vi pokazali.

Romariča: Dobro! Torej srečno hodi, jaz bom pa molila zate! (Gre dalje po poti navzgor in moli.) Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime... (Skrije se zgoraj za robom in gozdničem.)

Janko (se ozre za njo): Še enkrat Vam lepa hvala! (Popravi si črevlje na rami, pobere culo in palico ter vstane, da bi odšel.)

Četrty prizor.

Janko, kramariča.

Kramariča (v napol gosposki obleki, s črno obrobijenimi naočali. Pride od leve spredaj. Pred seboj rine ročni voziček na dveh kolesih, ki je naložen s pokritim kramarskim blagom; na vrhu leži meterska mera in računska knjižica. Ustavi se zraven Janka): No, deček, kam pa si ti namenjen tako rano? Gotovo na daljšo pot, kakor kaže tvoja oprava.

Janko (malomarno): Po svetu moram za službo, za srečo.

Kramariča: A tako, tako? Ali pa veš, po kateri poti moraš kreniti, da boš prišel do sreče?

Janko: Že vem, skrbna žena, že vem tudi to. Tu doli bom zavil po cesti na desno, pa bo prav in dobro zame.

Kramariča: O, fantek, fantek! Motiš se, jako se motiš, ako misliš, da te čaka sreča na oni strani! Tam boš zelo nesrečen vse življenje. Pojdi raje po cesti na levo. Na tej strani najdeš srečo, tako veliko srečo, da se ti o njej še sanjati ne more.

Janko: Haha! Vi govorite, kakor kaka prerokinja. Ali o moji bodočnosti ne veste ničesa. Zaman se trudite, ne boste me pregovorili...

Kramarica: V tvojo škodo, v tvojo nesrečo bo to. Izkušena kramarica sem, natančno poznam svet daleč okrog. Mnogim ljudem sem že pomagala do sreče s svojimi dobrimi sveti.

Janko: Ako ste tako bistrourni, zakaj pa sebi ne pomagate do boljšega in lepšega življenja? Ubijati se s to kramarijo po svetu, to po mojih mislih ni nikaka posebna sreča.

Kramarica: Navajena sem že od mladih let na ta posel in zadovoljna sem s svojim stanom. Kdor je zadovoljen, ta je pa tudi srečen. A doma imam jaz že toliko prihranjenega denarja, da bom lahko živela na starost brez skrbi in trpljenja.

Janko: Ko bom jaz tako star kakor Vi, bom tudi morda že imel kaj pod palcem, če prav ne mislim postati kramar. Z Bogom, žena! Iti moram, da prej srečam svojo veliko srečo! (Odkoraka na desno spredaj za kulise.)

Kramarica (gleda za njim): Fantiček, fantiček! To ti bo še žal, to boš še trpel radi svoje trmoglavosti! (Obrne se in rine svoj voziček navzgor po poti dalje okrog za porobkom, kjer se skrije za gozdič na levi.)

Janko (zapoje z otožnim glasom za kulisami):

Popotnik pridem čez goró,
od doma jemljem še slovó,
in kamor se oko ozre,
povsod se mi nov svet odpré.
Tu tudi solnce gre okrog,
dolino vidim, hrib in log;
a solnce naše bolj blišči,
in hrib naš lepše zelení

Peti prizor.

Nadloga, Milosrčnost, pozneje ženjica.

Nadloga, Milosrčnost (v prvotnih oblekah nastopita sredi odra).

Nadloga (ponosna): Zmagala sem! (Pokaže z roko čez gledalce v daljavo na desno.) Poglej, kako jo junaško maha moj varovanec po moji poti na desno!

Milosrčnost (potrta): Začela si prva, imela si lahko stališče.

Nadloga: Jaz pa mislim, sladka sestra, da je treba razuma, bistrega razuma pri takem podjetju. Ako bi jaz ne bila stvari tako dobro in modro zasnovala, bi se mi delo tudi ne bilo posrečilo tako gladko.

Milosrčnost: V knjigi moje pomočnice je zapisano: »Ne obupaj!« To velja zame.

Nadloga: A kje je sedaj ona? Niti nastopiti ni mogla v svoji novi vlogi in zdaj se ne upa več prikazati v mojo družbo. Gotovo jo je sram, ker sta obe tako izvrstno pogoreli.

Milosrčnost: Ona morda kje tu v bližini skrita snuje nove načrte za rešitev ubogega dečka iz tvojih zlobnih rok, kajti obupati ne sme. Tudi jaz še upam.

Dobra misel (v osebi lepe mlade slovenske ženjice. Na glavi ima ruto zavezano zadaj, goloroka, ima pisano ruto okrog vratu, v nedrih šopek poljskih cvetic, spodrecano rdečkasto krilo, bel predpasnik, ki je na eni strani zataknjen kvišku za pas, v roki se ji sveti srp. Pride počasi gori po porobju iz gozdiča ter zre čez gledalce v daljavo na desno in levo. Približa se drevesu, stopi na klopico, se oklene z eno roko debela in zopet strmi pred se v daljavo.)

Nadloga: Haha! Domišljava neumnica, kaj pa zdaj še moreš upati?! Janko gre dalje po moji poti, vrniti pa se več ne sme domov. Težka in ostra je sekira njegovega očima, in ne bilo bi dobro, sprijazniti se z njo.

Milosrčnost: Nečloveški sirovež! Tudi on bo še prejel svoje zaslužen plačilo!

Nadloga: Nič sirovež! On je pravi človek, ki zvesto hodi po potih, določenih mu od mogočne boginje Nesreče.

(Zasliši se drdranje kočije in cepetanje konjskih kopit spredaj na levi.)

Milosrčnost (pokaže pred se na levo): Pogledaj, od leve počasi se približuje kočija. Nenavadno krasna je njena oprava!

Nadloga (pogleda tja): Ustavila se je. Iz nje stopata imenitna gospod in gospa.

Milosrčnost: Krenila sta gor po vaški poti. Kaj to pomeni?

Nadloga: Umakniva se!

(Obe izgineta.)

Šesti prizor.

Ženjica, gospod, gospa.

Ženjica (stopi s klopice in gre po stezi do vaške poti, od tam pa navzdol v ospredje).

Gospod, gospa (oba v temnih ali črnih oblekah. Gospod z velikim cilindrom na glavi, gospa ogrnjena s pletom. Prideta od leve spredaj in postojita sredi odra).

Gospa: Kam prideva po tej poti?

Gospod: Ne vem. Stopiva sem gor na rob, da vidiva svet na oni strani!

Ženjica (ustavi se pred njima): Dobro jutro, žlahtni gospod in milostna gospa!

Gospa: Bog daj, Bog daj!

Gospod: Dobro jutro tudi tebi, ljuba deklca! Jako si pridna, da greš že tako rano na delo.

Ženjica: Rana ura, zlata ura! Zjutraj je hladno, človek je spočit, in lahko se pohiti. Tudi Vi in gospa ste zgodaj vstali, da ste že tukaj. Gotovo prihajate iz daljnih krajev.

Gospod: Da, daleč sva doma. Ali prenočila sva v bližnjem mestu. Toda skrbi in stara leta nama ne dajo mnogo spanja. Krasen dan za danes se je napovedal že sinoči. Zato sem dal danes rano napreči in pognati proti tej strani, da si nekoliko ogledam tudi tukajšnje kraje.

Ženjica: Lepo je pri nas. Meni ni nikjer drugje tako všeč.

Gospa: Hehe! Naravno. Gotovo si doma tukaj. Vsak dober človek pa ljubi svoj rojstni kraj nad vse druge na svetu.

Ženjica: Res, tukaj v bližnji vasi (Pokaže.) za tem robom je moj dom. Ali tudi tujcem v obče jako ugaja naš ljubi zagorski kotiček, ki pa je obenem tudi imeniten in slavno znan daleč okrog po Slovenskem.

Gospod: Kako to?

Ženjica: Tu se je rodil naš najodličnejši narodni pesnik. Zdaj lahko sami uganete ime vasi.

Oba (začudita se): A, a!

Gospod: Že vem. Jako ljubo mi je, da slišim to. Saj imam v načrtu svojega potovanja posebno ta kraj dobro podčrtan.

Ženjica (pokaže na rob): Poglejte, gori na robu stoji samotno drevo in pod njim je klopica. To mesto je posvečeno z dragocenim delovanjem dičnega pesnika. Tu je predsedel ure in ure ob jutranji zori in v večernem mraku, v opoldanski vročini in v hladnem meglenem vremenu. Strmeč pred se, na ljubljene domače ravnine in bregove je snoval svoje nesmrtno domoljubne in rodoljubne pesmi.

Gospod: Lepo govoriš, draga deklica. Čudim se.

Ženjica (navdušena): Prosim, stopite gor za nekoliko časa še Vi z milostno gospo! Prekrasen razgled na našo vasico in okolico se vam odpre. Zdaj sicer še ves kraj napol zakriva lahna meglica; a ko se ta stopi v solnčnih žarkih, boste očarani ob divnem razgledu.

Gospod (gleda in posluša jo začuden): Kaj, brhka slovenska ženjica, ali smem verjeti, da si res to, kar se mi kažeš? Kje si se naučila s tako lepimi besedami poveličevati svoj rojstni kraj?

Ženjica (nekoliko v zadregi): Ej, gospod, zakaj bi dvomili o moji resničnosti! Prišli so novi časi in zbudili tudi nas preprosta kmetiška dekleta iz duševnega spanja. Imela sem z drugimi součenkami dobrega in blagega učitelja, ki nas je navduševal za vse lepo in dobro. Ustanovil je v naši vasi tudi bralno, pevsko in izobraževalno društvo. Tako se zamore tudi tu na deželi bolj ali manj olikati vsakdo, kdor nima preveč zakrknjenega srca in pretrde glave.

Gospa (ji zadovoljno prikima): Res je tako!

Gospod: Prav dobro si povedala tudi to. Srčna hvala za dobrohoten nasvet in prijazen pouk. Z velikim veseljem te hočem slišati.

Ženjica: Srečno pot in mnogo zabave!

Gospa: Hvala lepa!

Gospod : Srečno tudi ti, mila in vrla junakinja slovenska!

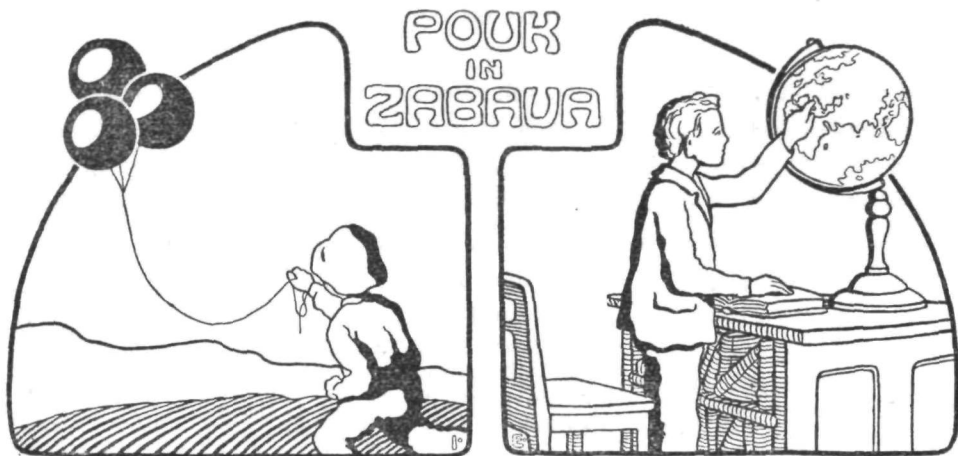
(Ženjica odide na desno stran spredaj, gospod in gospa pa navzgor po vaški poti in po stezi na porobje. V daljavi na desni in levi se oglašijo posamezni zvonovi.)

Ženjica (zapoje za kulisami z milodonečim glasom):

Ko dan se zaznava,
danica priplava ;
zasliši zvonenje
čez hrib se in plan.
Zvonovi, zvonite,
na delo budite,
saj naše življenje
le kratek je dan.

(Konec prih.)

Računska naloga.

V hudi zimi gre Minka iz šole. Sreča jo tovarišica Lina, ki ni bila ta dan pri pouku radi slabega obuvala. Obisk je bil slab. „Koliko vas je bilo danes?“ vpraša Minko.

Minka se zasuče na levi nogi in reče: „Izračunaj! Če trdim, da nas je bilo $\frac{1}{7}$ celega razreda, je 1 premalo. Če trdim, da nas je bilo $\frac{1}{5}$, je pa 1 preveč.“ Nato odhiti domov, a Lina računa. Koliko je bilo tisti dan navzočih učencev in koliko je bilo skupno število učencev tistega razreda?

(Rešitev in imena rešilcev prihodnjč.)

Demant so prav rešili: Svetozar in Milivoj Ilešič iz Ljubljane, Karli Pupis iz Logatca, Marija Kozina in Franc Zwitter iz Rudolfovega, Minka Suhadolnikova iz Prevalja pri Preserju, Ruženka Štupica od sv. Lenarta v Slov.goricah, Miloš Kraigher iz Ljubljane, Ciril Rode, Milan in Branko Rode vsi iz Ljubljane, Dragica Vizjak iz Ljubečne pri Celju, Vl. Kukovec iz Ljutomera, Veljka Ekar iz Trsta, Tilka in Božena Jelenc iz Kandije, Jurca Vladimir iz Gor. Logatca, Vekoslav Kržišnik, Ivan Požebal, Anton Žnikar, Marica Culkova, Zofi Kudrova, Pavla Pavškova, Marica Rožančeva, Justi Slakanova, Marjetka Tekavčeva, Anica Verdeljeva, Slava Zupančičeva, Amalija Žnidarjeva, učenci in učenke II. razr. v Lokah pri sv. Jurju ob Taboru, Viljem Ogorelec od sv. Barbare v Halozah, Franc Novak iz Ljubljane, Vasja, Branko in Melita Pirc iz Maribora, Božidar Černež iz Griž, Stanko Guštin iz Metlike, Vladko Pesek iz Ljubljane, Boža Marok iz Dol. Nemške vasi pri Trebnjem, Milan Kovačič iz Št. Vida v Podjami. — Rešitev je:

B, lev, palec, Belgrad (tudi po sredi navzdol), narod, gad. d.

Rebus so rešili: Milivoj Ilešič iz Ljubljane, Minka Suhadolnikova iz Prevalja pri Preserju, Ciril, Milan in Branko Rode iz Ljubljane, Veljko Ekar iz Trsta, Viljem Ogorelec od sv. Barbare v Halozah, Božidar Černež iz Griž, Boža Marok iz Dol. Nemške vasi, Milan Kovačič iz Št. Vida v Podjami. — Vsi so uganili približno prav takole:

Novo leto 1917. naj bi nam prineslo po tolikih križih in nadlogah zaželjen! mir!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Naznanjam Vam, da sem hudo prehlajen in ne morem v šolo. Prihodnjic Vam pošljem lepo povestico. Jaz in moj brat urejujema tudi časopis. Moj brat urejuje „Jagode“, jaz pa „Otroka.“ V „Zvončku“ mi posebno ugaja povest „Bob in Tedi, dva neugnanca.“

S spoštovanjem

Vaš
Svetozar Ilešič,
učenc 4. r. v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Svetozar!

Veseli me, da pridno dopisuješ v Kotiček. Pa bolan si bil tudi v tem času. Radoveden sem, kako lepa je tvoja povestica. No, če že urejajeta z bratom vsak svoj časopis, pričakujem že nekaj dovršenega. Zato le pošlji.

Kaj takega kot „Bob in Tedi, dva neugnanca“, ki sta vseh tudi tebi, seveda ne zmore vsakdo. Povest je iz angleškega prestavljena že v mnogo jezikov. G. dr. I. Šorli pa je preskrbel v lepem prevodu Slovincem. Gotovo mu moramo biti hvaležni. Povest ugaja splošno.

Ko čitaš te vrstice si gotovo že zdrav. Le kmalu se oglasi.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Vedno sem Vam mislil pisati, toda nikdar nisem prišel do tega. Sedaj v semestrskih počitnicah Vam pa pišem kratko pisemce in povestico. Zelo rad berem „Zvonček“. Posebno mi ugaja povest „Bob in Tedi, dva neugnanca“, ki jo pridno prebiram. Mnogokrat se moram zraven smejati. Najljubši mi je pa kotiček. Ker nisem imel doma „tuša“, sem se odločil, da pošljem sličico prihodnjic. Prosim Vas, da priobčite mojo povestico v kotičku.

Lepo Vas pozdravlja

Milivoj Ilešič,
dijak IV. r. II. drž. g.
v Ljubljani.

Bilo nekoč je in pa nekje...

Godilo se je to nekdaj, svoje dni, v zlati dobi, v dobi splošnega veselja in zadovoljnosti. Ljudje niso delali, niti skrbeli, živeli so tja v en dan, vendar brez nesreč, povsem srečno. Niso se starali, niti umirali. V tem času so se drevesa po vrtu lovila in uganjala svoje burke, medtem ko so po njih skakljali in prepevali zbori veselih ptičev. Gradovi so se zidali, seveda sami, kakor da bi rastle iz zemlje. A najlepše in najboljše v tej dobi je bilo, da so bili vsi otroci pridni, bodisi beraški, bodisi kraljevi.

Da tako je bilo. Prav res je bilo tako. Vsi so bili zadovoljni, edino en grof ne. Manjkal mu je namreč en „knof“. Vsled tega se je počutil ta grof tako strašno nesrečnega, da je obupal nad svojim življenjem in je sklenil se obesiti na zlato verižico, ker je mislil, da bi ga preveč bolelo, če bi se obesil na navadno vrv. Vendar Bog v tem času ni dopustil nikakega zločina. Dal mu je neko noč sanje, naj si pusti življenje, in mu je obljubil ta toliko zaželjeni „knof“.

Kaj se Vam zdi, ali je bila to velika nesreča v primeri s sedanjimi? Jaz bi rekel, da ne. Saj je vendar bilo tako: V onih časih je bil samo en grof brez „knofa“ sedaj v vojnem času jo pa že mnogo grofov brez „knofov“.

Odgovor:

Ljubi Milivoj!

Tudi tvojemu bratu Svetozarju sta vseh Bob in Tedi, gotovo še mnogim. Poslano povestico mi je obljubil tudi tvoj bratec seveda če ne pošlje svoje ali če si ne bosta radi lastninskih pravic kaj navzkriž. Mogoče se pa motim. Ker hočem ustreči obema, jo priobčujem kar tukaj in tudi s koncem, kakor si ga napisal sam, ki pa ne spada v tisto dobo „nekoč in pa nekje“.

Radoveden sem, kakšna bo sličica s tušem.

*

Spoštovani gosp. Doropoljski!

Prvič Vam pišem teh par vrstic. Vem, da še iz našega trga ni pisala nobena. Zato

sem se namenila Vam pisati. Stara sem 11 let, hodim v tukajšnje šolo v III. raz. II. oddelek. Najrajši čitam. Vsako soboto si izposodim knjige v šoli. Naš gosp. nadučitelj se naročnik „Zvončka“, ki ga tudi jaz pridno prebiram. Imam sestro Ido. Začela je letos hoditi v šolo. Drugič več. Prosim za odgovor. Vljudno Vas pozdravlja

Vam vdana

Ela Jurše,
učenka III. r. II. odd.
Planina.

Odgovor:

Ljuba Ela!

Tvoje pisemce je zelo kratko. Poleg tega še trdiš, da ni še nobena pisala iz vašega trga. Dosedanji kotičkarji tega nismo krivi, marveč Planinci, ki ne pišete. Kako radi bi izvedeli, kako lepe kraje imate: grad Hasberg, grajsko razvalino ob viru Unca. Krasne vrelce bistre vode pri Malnih. To bi nam opisala in še kaj drugega. Tudi bi nas razveselila kaka razglednica iz tvojega rojstnega kraja. Pokazali bi jo v Zvončku kotičkarjem, ki bi s tem spoznali lepo našo domovino. S časoma ti bo pomagala pisati sestra Ida. Torej samo na delo! Pozdrav!

*

Častiti gospod Doropoljski!

Bila sem 14 dni bolna. Ker mi je bilo dolgčas, sem prosila svojo gdč. učiteljico, da bi mi posodila kako knjigo. Dobila sem „Zvonček“. Jaz sem z veseljem prebirala „Zvonček“, in sem našla da so Vam že drugi otroci pisali. Tudi jaz z veseljem pišem tole pismo. Stara bodem kmalu 9 let, hodim 3. leto v šolo in obiskujem III. razred II. oddelek. Preskočila sem I. oddelek III. razreda. Hodim rada v šolo. Moja sestra Marija hodi tudi v šolo. Imam pa še eno malo sestrico in bratca. Ker je meni tako ugajal „Zvonček“, sem ljubo mamico prosila, da bi meni naročila „Zvonček“. Zelo bi bila vesela ako bi Vi odgovorili na to pismo. Jaz bi Vam rada še tudi pisala. Sprejmite to malo pisemce in bodite neštetokrat pozdravljeni od Vaše

Amalije De Bernardo,
učenke III. razreda II. oddelek v Mozirju.

Tudi jaz Vas srčno pozdravljam

Marija De Bernardo,
učenka II. razreda, Mozirje.

Odgovor:

Ljubi Amalija in Marija!

Kar obe mi pišete na en list. No, s parjem varčujeti. Dobro. Zvonček je prinesel slov. mladini v 18 letih svojega življenja mogočne zaklade zabave in zdrave

dušne hrane. Lepo je, da si prosila mamo, naj tudi tebi naroči „Zvonček“ (ne pa Zvončka, ker bi tako smeli govoriti in pisati v 4. sklonu ednine, ko bi bil Zvonček živ; čeprav sem zgoraj trdil, da je preživel že 18 let. To je le poslovna pripodoba) No, pa za tvojo starost 9 let ni zamer, da se ti še kdaj zaleti. Iz tvojega napredka v šoli spoznavam, da si marljiva. Zato upam, da boš v prihodnič bolje pisala ti in tvoja sestra. Dotlej vaj obe prav lepo pozdravljam.

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Prav lepo se Vam zahvaljujete za „Zvončke“, ki jih naročujete s svojimi lastnimi prihranki.

Prihodnjic Vam pošljeva še kako risbico. Vesele božične praznike in srečno novo leto želita vdana

Mirko in Stanko Jamšek,
v Rajhenburgu ob Savi.

Odgovor:

Ljuba Mirko in Stanko!

Drugi kupujejo s svojimi prihranki sladkarijo, da jih bolijo zobje, in igrače, da se jim polomijo. Vidva pa naročata „Zvonček, ki Vama ostane v veselje. In to veselje je toliko iskrenješe, ker si ga napravljata sama. Vaju postavljam v zgled vsej slovenski mladini, želeč od vsega srca, naj bi Vaju posnemalo vsaj par sto naših otrok — novih naročnikov! Potem bi videli, kakšen bi prihajal „Zvonček“ v roke svojim naročnikom! Za risbice se priporočam in Vaju zahvaljam za voščila. Vračam jih Vama in vsem, ki so naši prijatelji!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Srčno Vas pozdravljam in Vas prosim, da mi ne zamerite, ako Vam zopet pišem. Naznanim Vam, da je moj starejši brat že dve leti in dva meseca pri vojakih. Najprej je bil v Galiciji, potem je šel v Srbijo in v Črno goro sedaj je pa še vendar prišel na dopust iz Tirolskega.

Pozdrav od

Anike Toča,
učenke v Šmihelu.

Odgovor:

Ljuba Anika!

Zelo si me razveselila s svojim listkom. Le še večkrat piši pa ti pisava ne bo delala težkoč. Tvoj brat spremlja našo hrabro vojsko kakor stoinstotisoč drugih hrabrih branilcev naše širne domovine od zmage do zmage. Prosva Boga, da bi se vrnil zdrav tudi iz poslednje zmage, ko obsenči bojujoče se sovražnike oljka miru.

Jan Legova knjižnica I., II. in III. zvezek:

Dane.

Povest za mladino s štirimi slikami. Spisal Andrej Rapè. Spis je odlikoval s častno nagrado občinski svet ljubljanski. Cena 1 K, po pošti 16 vin. več.

Turki pred Sv. Tilmom.

II. natis.

Zgodovinska povest s petimi izvirnimi slikami. Spisal Julij Slapšák. Spis je odlikoval s častno nagrado občinski svet ljubljanski. Cena 1·30 K, po pošti 16 v več.

Kraljestvo čebel.

Mladinski spis. Spisal Jožef Ribičič. Cena 80 vin., po pošti 16 vin. več.

Naročajte in širite naše liste in knjižice!

Vodstvo Zaveze.

Naše upravništvo v Ljubljani, Frančiškanska ulica šte. 6,
ima v zalogi:

- „Zvonček“, III. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, IV. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, V. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, VI. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, VII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, VIII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, IX. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, X. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XI. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XIII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XIV. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XV. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XVI. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.
- „Zvonček“, XVII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 6 K, elegantno vezan 7 K.

„UČITELJSKA TISKARNA“

V LJUBLJANI, FRANČIŠKANSKA UL. 6.

Telefon šte. 118.

Poštnohranilnični račun št. 76.307.

»Učiteljska tiskarna« je najmodernejše urejena in izvršuje vsa tiskarniška dela od najpreprostejšega do najmodernejšega. V zalogi ima tudi vse šolske in druge tiskovine.

Enobarvni kakor tudi večbarvni tisk.

Litografija. Stereotipija.

Delo točno, solidno in elegantno.

Gg. skladateljem vljudno naznanjamo, da je »Učiteljska tiskarna« preskrbljena z novimi notami, torej izvršuje tudi muzikalije s prav ličnim in razločnim tiskom.

==== Cene zmerne. ====

  Svoji k svojim!

==== Kupujte ====

mladinske spise

ki jih izdaja

„Društvo za zgradbo Učiteljskega
:: konvikta v Ljubljani“! ::